

๑๕๗

พณมเทียน

2

สภาวเดือน

กระต่ายแสนซน

เจ้าป้อม เจ้าจ้อน และบรรดาสมุนทั้งหลายที่รอคอยชุมนุมกันอยู่ที่เพิงหลังคาจากในดงมะพร้าว พวกกันประหลาดใจพิกลอยู่เมื่อมองเห็นลูกพี่ใหญ่เดินเอามือชูกระดูกกระเป๋ากางเกง คอดก หน้าตาไม่เสบย เดินตรงเข้ามาอย่างใจลอย ไม่ได้เข้มารวมพวกด้วย แต่เดินเลียงไปทั้งกายนั่งบนขอนไม้ เอามือเท้าคาง ดึงต้นหญ้ามากัดเล่น

ทั้งหมดทยอยกันเข้มารายล้อม

“คุณต่ายเป็นอะไรไปอะ?”

จ้อนกระซิบถาม ทุกคนที่กำลังเล่นหัวอย่างครึกครื้น คึกคะนองกันอยู่ บัดนี้เงียบกริบ

กระต่ายถอนใจยาว ล้วงจดหมายที่ยังผนึกซองออกมา ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น มองหน้าสมุนซ้ายขวาที่ขนาบอยู่ข้างๆ คนละที แล้วก้มลงมองดูซองจดหมาย จำหน้าเป็นภาษาอังกฤษว่า *Bangkok Thailand* นอกนั้นเป็นตัวพิมพ์ดีดภาษาไทย

เด็กสาวกัตุ่มของด้านหนึ่งออก ดึงกระดาษข้างใน
ออกมาคลี่ดู พอมองเห็นตัวพิมพ์ดีดภาษาไทยในจดหมาย
ก็ยิ่งไปอีก กะพริบตาปริบ ๆ ทำปากขมุกขมิบผสมตัวอ่าน
แต่แล้วก็ส่งพรวดไปให้เจ้าป่อง

“เอ็งอ่านให้ข้าฟังที ป่อง”

ป่องรับจดหมายมาอย่างงงๆ หยิบซองที่กระต่ายทิ้ง
ขึ้นมาดูจ่าหน้า แล้วถามเบาๆ

“เอ๊ะ! สกาวเดือน ราชไมตรี...ตายเลย คุณต่าย นี่คุณต่าย
แอบไปขโมยจดหมายของคุณอาๆ ทั้งหลายทำไมซะ เดี่ยว
เขาจับได้ก็ถูกทำโทษอีกเท่านั้น”

กระต่ายเอาเท้าถีบหัวเข้าเจ้าป่องแรงๆ ตวาดเตือนมา

“อ่านไปเหอะน่า ข้าใช้ให้เอ็งอ่าน เอ็งก็ต้องอ่าน”

จ้องแย้งจดหมายไปจากมือป่อง ก้มมองดูข้อความแล้ว
หน้าตื่นเล็กน้อย

“จริงด้วย คุณต่าย นี่มันไม่ใช่จดหมายของคุณต่ายนี่ซะ
คุณต่ายมีคุณอาอีกคนหนึ่งที่บ้านกรุงเทพ ชื่อสกาวเดือนหรือ?”

เด็กสาวสบถพำ ผลักหน้าเจ้าจ๋อนผงะไป

“ถามมากจริงไอ้พวกนี้ ข้าบอกให้อ่านก็อ่านเถิดนะ ของใครก็ช่าง มันอยู่ในมือข้าก็เป็นของข้า”

“อะไรนี่อะ ตัวะยี้กๆ เป็นภาษาฝรั่งอยู่ข้างบนนี่”

“อ่านเฉพาะไอ้ที่เอ็งอ่านออกนะ ไอ้ที่อ่านไม่ออกก็ไม่ต้องอ่าน”

กระต่ายตวาดแหว ชักเตี๊อดเตี๊มที

“ฟุดฟิดฟอไฟตกกระไดขาหัก เยอเซอร์ ออหลายยันโซริกะโต...”

จ๋อนอ่านแอดเดรสที่จำไว้ข้างบนเป็นภาษาอะไรชนิดหนึ่งเร็วปรือ แล้วกระแอมโก่งคออ่านเป็นภาษาไทยต่อเหมือนนักเรียนอ่านไทยอยู่หน้าชั้น

“สกาเวื่อน ลูกรัก

“พ่อได้ทราบข่าวจากพ่อปู่และอาเล็กว่าตั้งแต่กลับมาอยู่ในประเทศไทย ลูกก็ยังเกออยู่เหมือนเดิม ไม่ยอมอ่อนน้อม

เชื่อฟังใครและไม่ยอมเรียนหนังสือ มีหน้าซ้ำจะเกะกะเกกมะเหรก
ดื้อชนมาก พ่อเป็นห่วงลูกมาก โดยเฉพาะนอกจากพ่อปู่ อาเล็ก
และแม่ย่าแล้ว ในบ้านลูกไม่ถูกกับใครทั้งสิ้น

“ลูกไม่ใช่เด็กเล็ก ๆ ที่จะทำอะไรได้ตามใจตัวเหมือนแต่
ก่อนนี้อีกต่อไปแล้ว ลูกกำลังจะโตขึ้นทุกวัน และลูกก็เป็นผู้หญิง!
อย่างน้อยอีกเพียงปีหรือสองปีข้างหน้า ลูกจะมองเห็นโลกไปอีก
ลักษณะหนึ่ง ผิดไปกว่าเท่าที่ลูกเห็นและเข้าใจในขณะนี้ อันเป็น
ธรรมชาติของเพศแท้จริงของลูก ซึ่งจะเลี้ยวเสียไม่ได้ และ
เมื่อนั้นลูกจะเริ่มรู้สึกเสียใจในวันเวลา และเหตุการณ์ต่าง ๆ
ของอดีตที่ลูกผ่านมา

“พ่อเข้าใจดีว่าลูกเต็มไปด้วยปมด้อย และรู้ว่าในส่วนลึก
ของจิตใจลูกต้องการอะไร จริงอยู่ แม้ลูกจะเกิดในสกุลดีฐานะดี
แต่ลูกก็มีพ่อซึ่งตลอดระยะเวลาเต็มไปด้วยภารกิจแทบจะไม่มี
เวลามาเอาใจใส่ดูแลลูก แม่แท้จริงที่จะคอยอบรมสั่งสอนพุ่มพัก
ก็ไม่มี เพราะฉะนั้น พ่อจึงไม่โทษลูกเลยในข้อที่ว่า เหตุใด
ลูกจึงเป็นอย่างเช่นที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ มันเป็นความผิดของพ่อเอง
ซึ่งก็ดูเหมือนจะเป็นความบกพร่องของผู้อยู่ในฐานะพ่อทั่ว ๆ ไป
ในกรณีที่สามารถจะเลี้ยงลูกให้เติบโตขึ้นได้แต่เฉพาะร่างกาย
อย่างเดียว ส่วนจิตใจ มันสมอง ความรู้สึกนึกคิด ไม่ได้เลี้ยง

กันเลย! และในการเลี้ยงให้เจริญเติบโตขึ้นโดยสมบูรณ์พร้อมกัน
หมดนี้ ไม่มีใครที่ไหนหรอกจะเลี้ยงลูกได้ดีเท่ากับผู้ที่ เป็นพ่อแม่
เอง!!

“ลูกคงทราบดีอยู่แล้วว่า ตระกูลราชไมตรีของเราเป็น
ตระกูลใหญ่ ในตระกูล...ในขอบเขตของราชไมตรีมากมายคับคั่ง
ไปด้วยพี่น้องผู้ร่วมวงศ์ทั้งหลาย ถึงแม้จะเป็นญาติพี่น้องกัน
ก็จริง แต่ทุกคนก็ล้วนแล้วแต่นานาจิตตัง คือมีความรู้สึกนึกคิด
อารมณ์ นิสัย แยกกันออกไป ดีชั่ว บริสุทธิ์ใจ หรืออคติ ก็ย่อมจะ
จำแนกแตกต่างกันออกไปตามสภาพของแต่ละบุคคลอันเป็น
ธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชน

“ตลอดเวลาма ลูกเคยคิดแต่ว่าลูกนี้ต่ำต้อย ไม่ทัดเทียม
เขาในทุกด้าน แล้วก็เก็บเอาความน้อยเนื้อต่ำใจชนิดนี้ส่งผลไป
ในทางตรงข้าม คือหมดอาลัยตายอยาก หมดกำลังใจที่จะกระทำ
หรือปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นมา ปล่อยตนเองให้เป็นทีสບประมาณ
หยามเหยียด ดูถูกดูแคลนอย่างเท่าที่เป็นอยู่ทุกวัน

“...สภาวะเดือนของพ่อ ถูกแล้วหรือที่คิดเช่นนั้น ทำไมลูก
จึงไม่คิดไปอีกอย่างหนึ่ง คำสບประมาณ คำหยามเหยียดดูหมิ่น
ดูแคลน แทนที่จะทำให้เราท้อถอยหมดสิ้นกำลังใจ ลูกจงใช้มัน

ให้กลับมาเป็นพลังงานจิตใจ สร้างความมานะบากบั่นขึ้นมาซิ พิสูจน์ให้เขาเห็นได้ว่า ในฐานะเลือดราชนไมตรีก้อนหนึ่ง โดยที่ แท้จริงเราไม่ได้ด้อยไปกว่าพวกเขาไม่ว่าด้านใดทั้งสิ้น และโดย ข้อเท็จจริงแล้ว ลูกของพ่อก็ได้ด้อยไปกว่าลูกหลานราชไมตรี ทั้งหลายเลยแม้แต่อย่างน้อยหนึ่ง เว้นไว้แต่ว่าลูกจะปล่อยปละละเลย ปกปิดความดีเด่นเอาไว้เสีย เพราะความสิ้นศรัทธาประกอบกับ อารมณ์ที่หลงผิด ปราศจากความเชื่อมั่นในตนเอง

“ขอให้ลูกจงเข้าใจพ่อเสียเถิดยวนี้เถิดว่า พ่อมิได้ทอดทิ้ง ผลักไสลูกเลย แม้พ่อจะไม่มีโอกาสได้อบรมสั่งสอน และเลี้ยงลูก อย่างพ่อทั่ว ๆ ไป พ่อก็รักลูกเหมือนเช่นพ่อเขาทั้งหลายรักลูก เหมือนกัน เมื่อลูกโตขึ้นกว่านี้อีกสักหน่อย มีเหตุผลมากกว่านี้ ลูกย่อมจะเข้าใจพ่อได้อย่างดี

“การที่ลูกกลับประเทศไทย แท้จริงแล้วลูกคงรู้ดีอยู่ว่า ไม่ใช่เป็นความประสงค์ของพ่อ แต่เป็นเจตจำนงแรงกล้าของ พ่อปู่และแม่ย่า ซึ่งท่านทั้งสองรักเอ็นดูลูกมาแต่น้อย เปรียบเสมือนบุพการีโดยตรงเหมือนกัน พ่อไม่อาจขัดความ ประสงค์ของท่านทั้งสองได้ อีกประการหนึ่ง พ่อได้พิจารณา เห็นแล้วว่าท่านทั้งสองย่อมจะมีโอกาสที่จะให้การอบรมเลี้ยงดู

ลูกได้ดีกว่าพ่อ ซึ่งตลอดเวลาไม่เคยว่าง พ่อจึงตัดสินใจส่งเจ้ากลับมาในราชไมตรีอันยิ่งใหญ่

“ขอให้ลูกจงอบอุ่นใจเสียเถิดว่า ใครจะมีความรู้สึกต่อลูกเช่นไรก็ตาม แต่ท่านประมุขทั้งสองย่อมพอที่จะเป็นหลักประกันสวัสดิภาพในทุกด้านของลูก ตราบเท่าที่ท่านทั้งสองยังมีชีวิตอยู่

“เพราะฉะนั้น จงให้ความเคารพเชื่อฟัง เกิดทุนบูชา และเป็นเด็กดีของท่าน ให้สมกับที่ท่านได้หวังลูกไว้ในทำนองเดียวกันก็จงรู้เจียม สรรวมอย่าได้หลงลำพองถือดี พี่บ้าน้าอาในวงศ์ญาติก็เช่นกัน จะได้รับความชมชื่นจับแค้นกระทบกระทั่งสักเพียงไหน ก็จงอดอมสงวนอารมณ์ไว้ จำไว้อย่างเดียวว่า... จงเอาความดีชนะความชั่วให้ได้!

“ในวันที่พ่อได้เขียนจดหมายฉบับนี้ เป็นวันที่ 5 มีนาคม อันเป็นวันที่ตรงกับวันเกิดของลูก และในวันนี้ลูกมีอายุ 17 ปีเต็ม เมื่ออ่านและพิจารณาในข้อเหล่านี้ ลูกคงพบความประหลาดใจอยู่บ้าง ข้อที่ว่า...ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่พ่อพูดกับลูกอย่างให้เกียรติพูดกับลูก อย่างที่ลูกเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่พูดกับเด็กอมมือที่ซื่อกระต่ายเหมือนก่อนๆ

“ในวาระอันคล้ายวันเกิดของลูกนี้ พ่อไม่มีของขวัญใดๆ จะให้ลูกมีค่าเหนือไปกว่าจดหมายฉบับนี้ จงอ่านด้วยความ ไคร่ครวญและพิจารณาให้ถี่ถ้วน แล้วลูกจะเข้าใจความหมาย ของพ่อทุกสิ่งทุกอย่าง โดยที่พ่อไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมากมาย ไปกว่านี้

“สุดท้ายนี้ พ่อหวังว่าคงจะได้รับข่าวจากลูกเป็นระยะ ข่าวจากสกาเวเดียน ราชไมตรี ลูกของพ่อ ไม่ใช่ข่าวอันไม่เป็น ไล่เป็นพายุ จากลูกกระต่ายแสนจะตื้อชน ไม่เอาถ่านคนเดิม อีกต่อไป...”

“จากพ่อผู้อยู่ห่างไกล...”

กระต่ายนั่งตาลอย เชื่องซึมตกอยู่ในห้วงภวังค์ขณะที่ จ้องอ่านจดหมาย ถึงแม้จะจบข้อความไปแล้ว เด็กสาวก็คงตก อยู่ในอาการเดิม ส่วนจอน ป็อง และบริวารที่แวดล้อมอยู่ หันมองดูหน้ากันอย่างอัศจรรย์ใจ แล้วเบนสายตาจับนึ่งไปยัง ลูกพี่เป็นตาเดียว

“สกาเวเดียน...คุณ...คุณตายเองหรือหืออะ?”

ป็องครางเบาๆ

เด็กสาวถอนใจน้อยๆ เอนกายลงนอนหงายกับกลุ่ม
หญ้านุ่ม มือทั้งสองประสานกันรองศีรษะไว้ ตาจ้องจับอยู่ที่ฟ้า
สีน้ำเงิน มีปุยเมฆขาวลอยเคลื่อนไหว

“จ๋อน...”

หล่อนพึมพำเรียกสมุนขวาเสียงอ่อนโยน นุ่มนวลบอก
กังวลแพศแท้จริงผิดไปจากเดิม รวมทั้งภาษาและสรรพนาม
ที่ใช้

“...เธออ่านให้ฉันฟังอีกทีซี ช้าๆ นะ”

จ๋อนทำหน้าตื่น มองดูตาป๋อง แล้วอ่านทวนจดหมายนั้น
อีกครั้ง พอจบ เด็กสาวคงนอนลืมตาใสเหม่อมองฟ้าอยู่อีก
อีตี่ใจใหญ่จึงลุกขึ้น เอื้อมมือไปรับจดหมายจากจ๋อน พับเรียบร้อย
ใส่ซองที่หล่อนโยนทิ้งอย่างไม่เอาใจใส่เมื่อสักครู่นี้ เก็บใส่
กระเป๋าไว้อย่างบรรจง ดวงหน้าขรึมเศร้าลง

“อีกเดือนครึ่ง ฉันจะจากพวกเธอไปแล้ว”

หล่อนพูดแผ่วเบา

“คุณต่ายจะไปไหนครับ?”

“พ่อปู่จะส่งฉันเข้าโรงเรียนประจำ ฉันต้องไปเรียนหนังสือ คงไม่มีโอกาสได้มาอยู่ใกล้กับพวกเธออีกแล้ว”

เด็กบิรารทุกคนอึ้งไป

“ผมดีใจด้วยนะ ที่คุณต่ายจะไปเรียนหนังสือ ถึงแม้จะเสียใจที่คุณต่ายต้องจากไป พวกเราทุกคนรักและหวังดีต่อคุณต่าย ถ้าคุณต่ายจากไปดี พวกเราก็คงดีใจด้วย”

จ้องว่า

“ถูกแล้วนะ ถึงยังไ้คุณต่ายก็คงจะไม่มาอยู่กับพวกเรา ได้ตลอดไป พวกเรารู้ดีว่า สักวันหนึ่งคุณต่ายต้องจากพวกที่นี้ไป พวกเราเป็นเด็กท้องไร่ท้องนา ส่วนคุณต่ายเป็นลูกหลานของท่าน”

ป๋องเสริมมาเสียงอ่อยๆ

กระต่ายน้ำตาคลอ โอบแขนกอดสมุนขาวไร่ทั้งซ้ายและขวาไว้

“ฉันรักพวกเธอทุกๆ คน รักที่นี่! ฉันไม่อยากจากไปเลย แต่ฉันก็จำเป็นต้องไป ความจริงฉันไม่อยากเรียน ไม่อยากอะไร

ทั้งสิ้น นอกจากจะมีชีวิตอิสระเล่นสนุกสนานอยู่กับพวกเธอ
ที่นี่ แต่คำพูดของพ่อทำให้ฉันต้องตัดสินใจ ฉันเป็นคนเลว
มานานแล้ว ต่อไปนี้จะพยายามเป็นคนดีเสียที จะลำบากใจ
ทุกข์ยากคับแค้นยังงี้ ฉันก็จะทน ถึงยังงี้ฉันก็จะไม่ลืมพวกเธอ
ที่เคยเป็นเพื่อนเล่นและปรารถนาดีต่อฉันเลย”

“คุณต่ายจะเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยหรืออะ?”

จ๋อณณาม

เด็กสาวสายหน้าซำๆ ยิ้มเศร้าๆ

“ฉันไม่มีความรู้ที่จะเรียนถึงชั้นมหาวิทยาลัยหรอกจ๋อ
อย่างเก่งฉันคงถูกให้เข้าเรียนในชั้นประถม แล้วก็ถูกกัก
ตักสันดานอยู่ในโรงเรียนประจำ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน”

“ชั้นประถม โอ้โฮ! ก็แย่ชิครับ คุณต่ายไม่ใช่เด็กเล็กๆ
สักหน่อย”

“ก็จะทำยังงี้ได้ละ บอกแล้วว่าฉันไม่มีความรู้”

“ไม่มีความรู้อะไรอะ คุณต่ายพูดฝรั่งเก่งกว่าพูดไทยอีก”

ป้องกัน ทำหน้าสงสัย กระต่ายถอนใจอีกครั้ง

“มันไม่เกี่ยวกันหรอก ป๋อง ฉันพูดได้หลายภาษาเพราะฉันอยู่หลายประเทศ โตมานอกเมืองไทย มันไม่เกี่ยวกับภูมิความรู้ในชั้นเรียนหรอก”

“แล้วตอนอยู่เมืองนอก คุณต่ายไม่ได้เรียนอยู่ในโรงเรียนบ้างเลยหรืออะ?”

“ก็เรียนมั้งเหมือนกัน แต่ฉันไม่ได้เรียนติดต่อกันเหมือนเพื่อนเขาทั้งหลาย ย้ายโรงเรียนเรื่อย เติบโตเข้าเตี๋ยออก แล้วก็เรียนหนักไปทางภาษาเสียมากกว่าด้านอื่น”

“คุณต่ายต้องเรียนชั้นประถม?”

ป๋องทวนคำอีก กะพริบตาปริบๆ แล้วหัวเราะออกมา

“...โอ้ย! ตลกจริง คุณต่ายไม่ขายหน้าเขาหรืออะ เด็กเรียนชั้นประถมนะตัวเล็กๆ ทั้งนั้น”

กระต่ายหน้าจ้อย ประสานมือกอดเข้า กัดริมฝีปาก

“ยายก็ไม่รู้จะทำยังไง ฉันรู้ตัวล่วงหน้าว่าต่อไปฉันคงต้องลำบากใจมาก...คงต้องขมขื่นบีบคั้นในทุกด้านทีเดียว ใครๆ คงจะต้องหัวเราะเยาะฉัน ฉันคงได้รับความเจ็บใจ อึดอัดจนบอกไม่ถูก”

“แล้วคุณต่ายจะเข้าอยู่ในชั้นประถมอะไรล่ะ?”

จ๋อถามบ้างอย่างพลอยวิตก

“คงชักประถมสองประถมสามกระมัง ก่อนจะไปเมืองนอก ฉันก็เรียนอยู่แค่ ป.สาม เดี่ยวนี้หนังสือไทย ก.ไก่ ข.ไข่ ฉันแทบไม่กระดิกหูอย่างพ่อบุ๊ว่า เอาเถอะ เขาจะให้ฉันอยู่ชั้นไหนก็แล้วแต่ หรือจะให้ฉันอยู่เตรียมอนุบาลส่งไปเลยก็ให้รู้แล้วรู้รอดไป ดีเหมือนกัน มันจะได้เป็นเรื่องพิสดารพิลึกดี ฉันกลัวเสียไม่รู้จะกลัวยังไง ยายเสียจนไม่อายแล้ว”

“โฮ...ผมว่าไม่เห็นจำเป็นอะไรเลยนี่ฮะ คุณต่ายผ่านเมืองนอกมาถึงขนาดนี้แล้ว ไม่ใช่เด็กโง่เง่าบ้านนอกคอกนาอย่างพวกผมเมื่อไหร่ แล้วก็โตจนถึงแค่นี้แล้ว ต้องไปเรียนชั้นประถมอย่างเด็กเล็กๆ อีก ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร กะแค่

ภาษาไทยนะ ไม่ต้องเข้าโรงเรียนก็ได้นี่อะ เพียงแต่จ้างครูพิเศษ มาสอนที่บ้าน อย่างมากปีเดียว คุณต่ายก็ใช้ได้”

“พ่อปู่ไม่ต้องการยังงั้น...”

กระต่ายบอก ใช้ขายแขนเสื้อปลดน้ำตาที่ซึมออกมา

“...พ่อปู่จะทำโทษตัดสินตานฉัน จะให้ฉันเข้าโรงเรียน ไปเรียนรวมกะเด็กเล็กๆ ฉันจะได้อายุรู้สึกตัวเสียบ้าง แล้วใน โรงเรียนมีระเบียบเคร่งครัด ฉันจะได้รู้จักกับระเบียบอบรม เอ้อ! ก็ดีเหมือนกัน เข้าไปติดคุกออยู่ในโรงเรียนประจำเสียให้ รู้แล้วรู้รอด เพราะฉันไม่อยากอยู่ในบ้านกรุงเทพใกล้ๆ กับ พวกญาติพี่น้องทั้งหลาย”

กล่าวจบ เด็กสาวก็กระโดดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว กลับมาเป็นกระต่ายจอมเขียนตามเดิม พุดดังๆ

“อีกไม่กี่วัน ข้าจะจากพวกเอ็ง...จากที่นี่ไปแล้ว เพราะฉะนั้น ข้าต้องไว้อย่าลืมแสมที่ใครๆ เขาว่าให้สมศักดิ์ศรี ชักหน่อย เอาไว้ย! ประชุมวางแผนดำเนินการกับนาย กระทุงเหวเป็นอันดับสอง ข้าเจ็บใจนัก เมื่อไหร่มันบังอาจ หัวเราะเยาะข้าตอนที่พ่อปู่กับอาเล็กเรียกไปทำโทษ”

พวกทโมนไพรบริวารทั้งหลายตื่นตัวอีกครั้ง ลืมเรื่องอื่นใดลง พร้อมๆ กับลูกพี่เหมือนกัน คงเหลือไว้แต่ความแค้นแค้นคึกคักคะนองอันเป็นนิสัยประจำ พวกเขามารวมหัวซุบซิบวางแผนเล่นงานเจษฎา หนุมห้วนอกคนโก๋

“เอาถึงขั้นจับตัวไหมอะ?”

จ๋อนซึ่งเป็นเด็กโตกว่าทุกคนและมีนิสัยนักเลงเต็มตัว กระซิบถามลูกพี่ กระต่ายเอามือจับคางทำท่าครุ่นคิด

“ไม่...อย่าให้ถึงกับจับตัวเลย เอาแค่สั่งสอนกันพอทั่วๆ”

“ดักตะปูยางรถ เอาให้ถูกทั้งสี่เส้นเลย”

ป้องเสนอ

“เก๋าสั้นดีเลย ไ้ป้อง ดีไม่ดีนายกระทุงเหวเดินย้อนกลับมาที่ไร่บอกพ่อปู่กะอาเล็ก อ้างว่ายางแตกกลับไม่ได้ ก็จะต้องเดือดร้อนให้หนอนที่นี่ แล้วพวกเอ็งอีกนั่นแหละจะเดือดร้อนถูกใช้ให้ไปเผารถของตานั่น”

“แล้วคุณต่ายจะเอาอย่างไรล่ะอะ เอาไงก็เอากันทั้งนั้น พวกผมจัดการเอง ขออย่างเดียวอย่าให้อาเล็กจับได้ ทำให้

คุณต่ายเตือนร้อนอย่างเมื่อคืนนี้ก็แล้วกัน พ่อปู่กลับมาแล้วด้วยซิ”

กระต่ายติดมือเปาะอย่างคิดอะไรขึ้นมาได้ หันมาทางจ๊อน

“จ๊อน จำได้ไหม เมื่อวันเสาร์ก่อน ข้าใช้ให้เอ็งทำอะไรไว้”

“ก็คุณต่ายให้ผมเอาไข่ไก่เสีย ฟักไม่เป็นตัวของลุงบุญไปหมกน้ำคร่ำไว้ไม่ใช่หรออะ ดูเหมือนตั้งสิบสองสิบสามลูก”

“ป่านนี้ใช้การได้ดีหรือยัง?”

“โอ้โฮ! รับรองเลยอะ ลูกเดียวเท่านั้น เหม็นฉ่ำ ฟอกสบู่เจ็ดทีก็ไม่หาย คุณต่ายจะใช้ระเบิดไข่น่าจะนายกระทุงเหวหรออะ”

จ๊อนถามปนหัวเราะ

เด็กสาวไม่ตอบ แต่ออกคำสั่งเร็วปรื๋อ

“ไป! จ๊อน ไปล่าเสียงมาเดี๋ยวนี้ ส่วนเอ็งเจ้าป่อง ไปจัดการกับหมามูยที่ตุงกระถินหลังไร่สับปะรดมา ระวังนะ อย่า

ให้ใครเห็น แล้วก็อย่าเสือกทะเล่ทะเล่าโดนเข้าเอาเองเสียก่อน
อย่างวันนั้นละ ดูทางลมพัดให้ดีเสียก่อน ค่อยๆ เอาตะไกร
ตัดข้าวฝักมันมาทีละฝัก แล้วเอ็ง...เจ้าแกละ!”

“ฮับ!”

เด็กจมูกปี่นามกรว่าเจ้าแกละ ก้าวพรวดเข้ามายืนตัวตรง
อกแอ่นรับคำสั่งอย่างแข็งขัน

“วานขึ้นข้าให้ประทัดเอ็งไปตั้งสามตับ ยังอยู่หรือเปล่า?”

“ยางอยู่ฮับ เหือหิกหงฮับ”

กระต่ายเกาหัว หันไปทางป่อง

“มันว่ายังไงนะ ป่อง?”

“มันบอกว่ายังเหลืออยู่อีกสองตับชะ”

“เออ! ดี เจ้าแกละวิ่งตื้อไปเอามาเดี๋ยวนี้ ไปแยกย้ายกันไป
ข้าจะรออยู่ในเพิงนี้ก่อน ไ้ตัวเปี้ยกๆ นี่ตามข้ามา”

ป่อง จ้อน แกละ แยกกันวิ่งหน้าตั้งไปคนละทาง ส่วน
บริวารตัวเล็กๆ ตามหลังหัวหน้าใหญ่เป็นพรวนเข้าไปอยู่ใต้เพิง

พักใหญ่เจ้าแกละก็วิ่งกลับมาก่อน มีประทัดสองกลองยัดตุ้มมา
ในกระเป๋ากางเกง พอถึงก็หยุดหอบแฮ่กๆ ควักประทัดออกมา
ให้ลูกพี่

จ๊อนมาถึงเป็นคนที่สอง เดินลอยหน้าลอยตาถือกลอง
กระดาดชนิดที่ใส่ไขไก่ในฟาร์มกลองละหนึ่งโหลมาด้วย กระต่าย
ตรวจดูเครื่องมือก่อวินาศกรรมเหล่านั้นอย่างพอใจ

ป๋องมาถึงล่าที่สุด วิ่งพลางก็กระโดดโหยงๆ เกาขยุขยิก
หน้าตาบูดเบี้ยว สบถขมธมเถ

“อูยยๆ ไม่ไหวอะ คุณตาย...คั่นจิง!”

เจ้าป๋องร้องเสียงหนัก โยนห่อใบตองลงกับพื้น ทำเนื้อตัว
กระตุกเกาะเป็นลึง จ๊อน แกละและพรรคพวกที่รอคอยอยู่
หัวเราะชอบใจ กระต่ายจู้ปากเบาๆ ด่าเจ้าป๋อง แล้วไล่ให้ไปเอา
แป้งขโลมตัวและอาบน้ำเสีย ตนเองออกคำสั่งไล่บริวารตัวเล็กๆ
สี่ห้าคนที่ตามหลังต้อยๆ ด้วยความภักดีให้แยกย้ายกันไปเล่น
ที่อื่น คัดเอาไว้เฉพาะตัวโตๆ พอจะร่วมมือได้เพียงสามสี่คน
แล้วจึงเปิดเผยแผนการ

“ขั้นแรก ข้าจะดอดเข้าไปวางระเบิดเวลาหม่ามู่ไ่ว้ที่รถของนายกระทุงเหว ขั้นที่สอง ข้ากับพวกเอ็งจะไปคอยดักรถอยู่ที่โค้งตันไทรก่อนที่นายกระทุงเหวจะมาถึง ตัดกิ่งไม้สะถนนไว้เป็นเครื่องกีดขวางเป็นตอนๆ กันไม่ให้มันขับรถผ่านไปโดยเร็ว เราแอบอยู่ในพุ่มไม้สองข้างทาง บอมบ์ตานั้นด้วยระเบิดไข่นาแล้วจุดประทัดไล่”

ทหารพระรามทั้งหลายลงมติดินพ้องด้วยเป็นเอกฉันท์กระต่ายค่อยๆ บรรจงแก้อ้อฝักหม่ามู่ยออกอย่างระมัดระวัง ไล่ลูกน้องให้หลบไปอยู่เหนือทางลม ตนเองลงมือขูดขนอันมีพิษสงร้ายกาจของฝักหม่ามู่ยออกใส่กระดาษหนึ่งสือพิมพ์ห่อไว้จนพอต้องการ แล้วยี่นขึ้น

“ไป พวกเอ็งล่วงหน้าไปคอยข้าที่ตันไทรได้แล้ว อย่าลืมตัดกิ่งไม้มาสะทางไว้ด้วย อย่าให้ทีบนักนะ เอาพอให้ชะลอรถช้าลงพอจะขว้างทันเท่านั้น ประเดี๋ยวข้าจะตามไป”

ทั้งหมดผละแยกไปทันทีตามคำสั่ง พาไข่นาล่วงหน้าไปก่อนด้วย

กระต่ายล้วงจดหมายจากพ่อที่ใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อขึ้นมาดูอีกครั้ง แล้วยกขึ้นจูบ กระซิบเบาๆ

“พ่อขา... ต่ายจะพยายามเป็นเด็กดีของพ่อ... แต่เดี๋ยวก่อนนะ ให้โรงเรียนเปิดชะก่อน”

เก็บจดหมายไว้ตามเดิม แล้วก็เลาะลัดป้ายหน้ามาทางตัวตีกราชไมตรี หลบจากสายตากุณปู ผู้ยังนอนเอกเขนกอ่านหนังสืออยู่ยังระเบียงหลังออกมาทางด้านหน้า เหลียวซ้ายแลขวา พ่อเห็นปลอดภัยก็เดินเอามือไขว้หลัง ผีวปาก ค่อยๆ เลียบเคียงเข้าไปใกล้รถยนต์สปอร์ตคันงามของเจษฎา ซึ่งยังจอดตระหง่านเป็นสง่าอยู่ใต้ร่มหางนกยูง

กระต่ายเข้าทางด้านขวาของรถ เพราะเป็นด้านที่อยู่เหนือทางลม เมียงมองไปทางตัวตีใหญ่อีกครั้ง เห็นเงียบเชียบดีไม่มีอะไรกระโตกกระตาก ป่านนี้เจษฎาคงยังคุ้ยอยู่กับอาสาวในห้องรับแขก จอมชนประจำไรค์ค่อยๆ แก้ห่อหมามุยออก สะบัดกระดาษที่ห่อไว้ลงบนหน้าปัดของรถ ลมช่วยพัดขนละเอียดยันมีพิศสงเล็กๆ ซึ่งแทบจะมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น เหล่านั้นกระจัดกระจายไปเกาะอยู่ยังบริเวณพวงมาลัย เบาะ และขอบประตูรถทั่วไปหมด

เสร็จสรรพวิธีการก็วางหน้าตาเฉย เดินฮัมเพลงถอยห่าง
ออกมาลับซุ้มเฟื่องฟ้า พอได้ระยะ ก็ออกวิ่งตื้อตดตลงสู่ไร
บายหน้าไปชุมนุมกับลูกน้องที่ใช้ล่วงหน้าไปก่อนโดยเร็ว

เพราะคุณหลวงราชไมตรีกลับมายังบ้านไร่แล้ว แม้จะอยาก
อยู่ใกล้ชิดเพ็ญลักษณ์ให้นานที่สุดเพียงไรก็ตาม เจษฏาก็ไม่กล้า
อยู่นานเกินไปนัก เขาจำต้องลากลับภายหลังจากที่คุณหลวง
เดินผ่านห้องรับแขก และชายหางตาเข้ามาเป็นครั้งที่สอง

หญิงสาวออกมาส่งเขาจนถึงรถ ยืนคุยกันที่นั่นอีก
ครู่เดียว เพื่อนชายของหล่อนก็ก้าวเข้าไปในรถอย่างอालย

“เฮ้อ! ร้อยกว่ากิโล จากบ้านมาถึงที่นี่ แล้วยังขากลับ
อีก...” เจษฏาครวญละห้อย ตามีความหมายจับไปยังสาวสวย
“เพราะคุณเล็กคนเดียวแท้ๆ”

“ก็อยากมาเองทำไมล่ะคะ”

“เทพธิดาของผมไม่น่าจะพูดอย่างนี้เลย ว่าแต่เมื่อไหร่ผม
ถึงจะได้พบคุณเล็กอีก พรุ่งนี้ มะรืนนี้ ก็สั่งไม่ให้มาเสียด้วย”

“เอาเถอะค่ะ ถ้ากลับเข้ากรุงเทพ จะโทรศัพท์ไปบอก”

“อีกกี่วัน?”

“อีกสามสี่วัน”

“ไม่รู้ละ ถ้าวันอาทิตย์คุณเลิกยังไม่เข้ากรุงเทพ ผมจะมาอีก คุณอาท่านจะแพ้นด้วยตะพดหรืออะไรก็ยอม ไปละนะ ขอให้ผ่านดี!”

“บ๊ายบาย!”

เพ็ญลักษณ์ยิ้มหวานและโบกมือให้ เจษฎาขับรถออกจากที่ออกซุ่มประตูไป...

พอรถเลี้ยวขึ้นถนนลูกรัง พันบริเวณไร่ออกมา เจษฎาก็เริ่มจะรู้สึกผิดปกติ บริเวณฝ่ามือและข้อมือตรงเนื้ออ่อนๆ ของเขาเริ่มจะคันจี๊ดๆ ขึ้นมาพิกลอยู่ ครั้งแรกเขาก็ใช้ถูกับพวงมาลัยรถแก้คัน พยายามไม่สนใจมันเสีย แต่ทว่ามันดูเหมือนยิ่งกลับเพิ่มหนักขึ้นทุกที ครั้งแรกๆ ก็บริเวณมือก่อน ต่อมาก็ที่ผิวหนัง ลำคอ มันประดังขึ้นมาทีละน้อย จนในที่สุดก็คันจะเยอ

หนุ่มหัวนอกสบถพึมพำ นึกไม่ออกว่าเขาเกิดอาเพศอะไรขึ้นมา ขับรถไปพลางก็เกาขยุกขยิกไปพลาง หยุดหนึ่งไม่ได้

“โวย! ว้า...อะไรกันนี่หว่า ทำไมมันจึงเกิดคันขึ้นยั้งี้”

เจษฎาร้องโวยวายออกมาคนเดียว ท่ามกลางความเปล่าเปลี่ยวสองฟากทางซึ่งรถผ่านไป

พอเลี้ยวโค้ง รถที่วิ่งสายเป็นงูเลื้อยอยู่แล้วของเขา เพราะคนขับอยู่หนึ่งไม่ได้ก็จำต้องชะลอความเร็วลงอีก บริเวณริมทางใต้ต้นไทรซึ่งสองฟากทางเป็นพงทึบ ปรากฏว่ามีใครพันกิ้งไม้มาทึงเกาะอยู่กลางถนนเป็นหย่อมๆ สลับตอนกันเป็นระยะๆ ไม่สามารถจะขับรถผ่านไปโดยความเร็วได้ นอกจากจะค่อยๆ ชะลอเลี้ยวลัดผ่านไป หรือมิฉะนั้นก็ต้องลงชนกิ้งไม้เหล่านั้นไปแอบริมทางเสียก่อน

เจษฎากำลังหงุดหงิดหัวเสียที่ตนเองต้องเกาเคะเยอ เพราะความคันอันไม่ทราบสาเหตุอยู่ก่อนแล้ว พอเห็นทางมีกิ้งไม้ทึงอยู่เกาะกี่ยิ่งเดือดดาล สบถด่าลั่น เข้าใจว่าชาวบ้านแถวนั้นมักง่าย ตัดไม้ไว้แล้วก็ไม่เอาแอบข้างทาง ทึงไว้เกาะอยู่กลางถนน

แต่แล้ว ขณะที่เขาหักพวงมาลัยรถหลบกิ่งไม้ก้องใหญ่
ราวกับจะสอบขั้วรถที่กองทะเบียนเพื่อขอใบอนุญาตขับขึ้นนั่นเอง
เสียงแหลมแจ้วของใครคนหนึ่งก็ตะโกนออกมาจากพงรกริมทาง

“โฮเล!!”

พอขาดเสียง ยังไม่ทันที่เขาจะรู้เนื้อรู้ตัวว่าอะไรเป็นอะไร
วัตถุกลมๆ สีคล้ำๆ ชนิดหนึ่งที่ลอยละลือประดังเข้ามายังรถ
ของเขาอย่างแม่นยำทั้งสองฟากทางอันรกรทึบราวกับจะตั้งศูนย์
การยิงเอาไว้แล้ว วัตถุเหล่านั้นระดมตกล้วนหน้าหม้อรถบ้าง กระຈก
หน้ารถบ้าง ในเบาะและตอนหลังรถบ้าง แทบจะนับไม่ถ้วน
พอกระทบก็แตกเปลวออก น้ำสีขุ่นคล้ำกระจายเลอะ พร้อมกับ
กลิ่นเหม็นร้ายกาจ ชนิดที่เกิดมาเป็นเฉษฐา เขาไม่เคยได้กลิ่น
ชนิดนี้มาก่อนเลย ตลบอบอวลยิ่งกว่าไอพิษ

เฉษฐาตกใจ อ้าปากร้องอุทานออกมาได้คำเดียว วัตถุ
ชนิดเดียวกันอีกลูกหนึ่งก็หล่นลงมากลางศีรษะของเขาพอดี
แตกกระจาย ทั้งน้ำและทั้งแก๊สที่อัดอยู่ภายในระเบิดเปรอะเลอะ
ศีรษะเต็มไปหมด กลิ่นของมันทำให้เขาสำลัก แทบจะสลบตาย
อยู่ตรงนั้น

เงาเงาวิ่งไวไวไม่เป็นภาษา เบรกรถหยุดอยู่ตรงนั้น กระโดดลงมาเต้นอยู่กับพื้น ทำอะไรไม่ถูก หน้าตาของเขา ในยามนี้มีลักษณะที่ไม่มีจิตรกรใดๆ ในโลกจะวาดได้เหมือน

ระเบิดไซเนายังไม่ได้ยุติลงแค่นั้น คงระดมพลมาที่เขา อีกอย่างดูร้าย หมุ่นห้วนอกกัมหัวหลบเป็นพัลวัน มองเห็นแต่ไซ และเสียงหัวเราะเอ็ดอึงประสานเสียงลอยมาในอากาศ แต่มองไม่เห็นตัวใครสักคน

ความตกใจระคนแค้น และความรู้สึกอื่นๆ อีกหลายชนิด ทำให้เงาเงาวิ่งตรงไปที่รถ เปิดลิ้นชักออก หยิบปืนพกขึ้นมา ยิงเปรี้ยงๆ ขึ้นไปบนอากาศอย่างบันดาลโทสะขีดสุด

แต่แล้วเขาก็สะดุ้งสุดตัว ตาเหลือก เพราะเสียงที่ตอบเขามาเป็นเสียงระเบิดรัวสนั่นหวั่นไหวราวกับปืนกลมือ มันอื้ออึงไปหมดจนราวกับแสบหู มีหน้าซำยังมีเสียงตะโกนแจ้วๆ ลำทับออกมาอีกว่า

“เฮ้! ไ้เสื่อเอวาวา!! พวกเราช่วยกันบอมบี้ให้ตาย อย่าเอาไว้”

เจษฎาแผ่นโครมขึ้นไปบนรถ สตาร์ทเครื่องได้อีกครั้ง
ก็โกยอ้าวออกจากที่ ตะลุยผ่านเข้าไปในกิ่งใบของไม้เล็ก ๆ
ที่สมอยู่โดยไม่ยอมหลบหลีกอีก

เสียงใต้ท้องรถและหน้าหม้อปะทะกับกิ่งไม้ดังสนั่น
ห่อแน่นฝุ่นตลบไปโดยไม่ยอมเหลียวหลังกลับมาองอีกเลย

จอมเขียนประจำไร่กระโตดออกจากพุ่มไม้ที่ข้างทาง
มายืนหัวเราะงอหาอยู่กลางถนน ซึ่งมีให้ลูกน้องมองตามหลัง
รถเจษฎาไป ทุกคนส่งเสียงหัวเราะสนั่นหวั่นไหว เป็นที่สนุกสนาน
ยิ่งนัก

เสียงประทัดที่มีสายชนวนติดต่อกันยาวเหยียดยังคง
ระเบิดอยู่เป็นจังหวะ นกกาที่หากินอยู่ในละแวกใกล้เคียง
ส่งเสียงร้อง บินแตกตื่นว่อนไปทั่ว

“นี่แหละ ฮี!...นี่แหละ!...ไม่รู้จักพระภูมิเจ้าที่ซะแล้ว ฮีโธ...”

กระต่ายคำรามปนหัวเราะอย่างมันเขี้ยวอยู่ในลำคอ

เสียงฝีเท้าม้าเหาะไถลกระท่อมเข้ามา ทรงกลดวงมือจาก
พิมพ์ดีดเงยหูฟังอย่างประหลาดใจ มันไถลเข้ามาเป็นลำดับ
จนในที่สุดก็ดูเหมือนจะเป็นเสียงแผ่นข้ามห้องร้อง เสียงม้า
สะบัดขนคออยู่ใกล้ๆ หน้ากระท่อมเขียนวิทยานิพนธ์ของเขา
นั่นเอง

พอเปิดประตูกระท่อมออกมาด้วยความสงสัย เขาก็
ยืนตะลึง...เพ็ญลักษณ์ ราชไมตรี อาสาคนสวยของกระท่อม
แสนชน นั่งเป็นสง่าอยู่บนหลังม้าลูกผสมสีขาว มือซ้ายจับสาย
บังเหียน มือขวาถือศอกยันเข้าเท้าคาง ส่งยิ้มหวานระคนเก้
จับมาที่เขา ก่อนแล้ว

“สวัสดีค่ะ คุณทรงกลด ดิฉันมารบกวนเวลาของคุณ
หรือเปล่า?” หล่อนทักเสียงใส

“โอ! สวัสดีครับอาเล็ก เดียวๆ ขอตัวผมเดี๋ยว”

เขาจะล่าละลัก ฝึกลับเข้าไปในกระท่อม คว่าเซ็ดที่
ถอดแขนไว้ขึ้นมาสวมทับหนังกำพำเปล่าๆ โดยเร็ว ขมวดคิ้ว
งงงนอยู่คนเดียว นึกไม่ถึงว่าเพ็ญลักษณ์จะมาเยี่ยมเขาที่นี้จริง
ตามที่กระต่ายบอก เพราะถึงหากหล่อนจะมีเจตนาจริงแต่แรก
แต่เมื่อกระต่ายซึ่งเป็นทูตของหล่อนเองมาเห็นเหตุการณ์
ระหว่างเขากับเพริตพัคตร์เสียก่อนแล้วเช่นนี้ มิหนำซ้ำเด็ก
จอมเขียนเองก็บอกเขาอยู่แล้วว่าจะไม่ไปบอกอาสาวให้มา
แต่แล้วจู่ๆ เพ็ญลักษณ์ก็ปรากฏตัวขึ้นจริงเช่นนี้ มิแปลว่า
กระต่ายเพียงแต่เฝ้าเขาเล่นเท่านั้นเองหรือ

“มันต้องให้ได้ยังงี้ซิ ถึงจะรักกันจริง กระต่ายเอ๋ย”

เขาพึมพำออกมาอย่างลึกล่อ นึกขอบใจเด็กกระต่าย
อย่างยิ่ง พอสวมเสื้อเรียบร้อยก็รีบออกมาอีก เดินตรงเข้ามาที่
ม้าของเพ็ญลักษณ์ ซึ่งหล่อนยังนั่งอยู่บนนั้น ส่งมือให้

“เชิญครับ...เชิญ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่กรุณามาเยี่ยม
ผมที่นี่”

ราชไมตรีสาวหัวเราะเสียงกังวาน แต่เมื่อเขานิดเดียว
แล้วกระโดดลง แต่ทรงกลดรวดเร็วกว่า เพราะมีเจตนาอยู่แล้ว

ระหว่างที่หล่อนสปริงตัวลงจากหลังม้า เขาก็คว้าเอวอรรถไว้
ในลักษณะจับอุ้มลง เพื่ยู่ลักษณะหน้าแดงเล็กน้อย ตวัดหางตา
คมกริบผ่านใบหน้าอันยืมร่าเริงของเขา มองดูที่กระท่อมและ
สิ่งแวดล้อม

“น่าสบายดีนะคะที่นี่”

“ก็เจียบดีครับ สำหรับดูหนังสือ ขอบคุณอย่างสูงสำหรับ
อาหารกลางวันที่คุณทำให้กระต่ายเอามาให้ผม”

หล่อนหัวเราะอีก ใช้ผ้าเช็ดหน้าแตะเหงื่อจากลำคอ

“กระต่ายไปบอกดิฉันแล้วละคะ”

“บอกว่าไงบ้างครับ?”

“คุณจะไปไหนไป แกก็เอาไปบอกดิฉันทั้งดุ้นนั่นแหละ
ไม่ต้องห่วงหรอก ดันไปบอกต่อหน้าเพื่อนดิฉันเสียด้วย บ้าจิ้ง
เจ็กอะไรก็ไม่รู้”

ทรงกลดหัวเราะขบขัน เพื่ยู่ลักษณะชายหางตามองดูเขา
อีกครั้งลักษณะคล้ายค้อนน้อยๆ บัดนี้เขาแน่ใจเต็มที่แล้วว่า
กระต่ายคงไม่ได้เก็บเอาเรื่องที่พบเห็นเพร็ดพัคตร์ในกระท่อม

ของเขาไปฟ้องอาสาวอย่างเด็ดขาด สังเกตดูเพ็ญลักษณ์ไม่มีอะไรผิดปกติอันแสดงว่าจะรู้เรื่องเลย ถ้ามีจะนั้น หล่อนคงจะไม่มา

“แขกของคุณกลับไปแล้วหรือครับ?”

เขาแก้มถามยื้มๆ

“ไม่ใช่แขกหรอก เพื่อนตะหากค่ะ ดิฉันคิดว่ายายตายคงบอกคุณแล้วด้วยซ้ำ ว่าเพื่อนคนนั้นเป็นใคร”

“เอ...เปล่าครับ ตายไม่ได้บอกผมเลย บอกแต่เพียงว่าอาเล็กมีแขก ให้แกเอาอาหารกลางวันมาให้ผมก่อน”

“หรือคะ?”

หล่อนเลิควิถาม สายตาแสดงรู้ทัน แต่ไม่สนใจ

“กลับไปแล้วค่ะ ดิฉันออกตรวจไร้ตามปกติ เห็นว่างๆ ก็เลยลองไถลมาดูสถานที่สำหรับนักศึกษาปริญญาเอกใช้เขียนตำราเพื่อตีกรีดออกเตอร์ อ้อ! เป็นแบบธรรมชาติจึ่งเองนะหรือคะ ดิฉันนึกว่าในห้องแอร์คอนดิชั่นเสียอีก”

ทรงกลดหัวเราะอีกอย่างรู้สึกสนุก เพื่ณูลักษณะไม่เพียงแต่สวยเท่านั้น หล่อนเป็นคนพูดเก่ง ปากคมไม่ใช่เล่น มักจะสัพยอกเชิงเหน็บอยู่ในที่ตลอดเวลา แต่ก็น่าสนุกออกกรสผิดไปกว่าเฟร็ดพัคเตอร์ที่ช่างพูดแบบพื้นๆ เกินไป ซึ่งก่อให้เกิดความรำคาญมากกว่า

“ตามปกติก็เขียนอยู่ในห้องแอร์คอนดิชันเหมือนกันแหละครับ แต่อะไรที่มันซ้ำซากจำเจก็รู้สึกเบื่อ คนเราเป็นโรคชอบเปลี่ยนแปลงและติดจะติดจืดอยู่ด้วยกันทุกคน มีอย่างนั้นแล้วก็อยากจะทำอย่างนี้ อย่างกรณีผมเป็นต้น นอนอยู่ที่บ้านกรุงเทพดีๆ ไม่ชอบ กลับถ่อร่างมาปลูกกระท่อมเขียนอยู่ในไร่ที่ไม่ได้สะดวกอะไรเลยสักนิด แต่มันก็ให้รสชาติที่แปลกและใหม่ดี”

“อาจจะเป็นคนคนเดียวที่กระมังคะที่มีนิสัยอย่างนี้ คือชอบเปลี่ยนอยู่เรื่อยๆ”

อ๊ะ! นี่ชักจะมีความหมายพิกล ทรงกลดคิดแล้วก็ตอบออกไปอย่างไม่ยอมเสียเหลี่ยมชาติชายว่า

“บางอย่างก็เปลี่ยน แต่บางอย่างก็มั่นคงแน่วแนใจเดียวเหมือนกัน”

หล่อนก็ไม่เลวเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่มองเห็นทีแรกว่า
ท่าหึงม พอเขาพูดทิ้งไว้ในความหมายเช่นนั้น ก็เหมือนจะจงใจ
สร้างสะพานต่อมาว่า

“อะไรมังล่ะคะ?”

“ความรักซิคครับ?”

“ดิฉันนึกแล้ว ว่าคุณจะตอบเช่นนั้น แต่ก็ถามไปนั่นเอง
จะไม่อนุญาตให้ดิฉันเข้าไปชมกระท่อมของคุณมังหรือคะ?”

“อ้อ! กำลังจะเอ๋ยปากชานอยู่ที่เดียวครับ ลังเลล่าช้าอยู่
ก็ตรงที่ว่า เกรงว่าคุณเล็กจะรังเกียจเท่านั้น”

หล่อนยิ้มด้วยสายตา ขณะเดียวกันก็เหมือนจะส่งค้อน
ให้อีกครั้ง ซึ่งทรงกลดบอกกับตนเองว่าน่าพิสมัยดี แล้วหล่อน
ก็เดินเข้าไปในกระท่อมของเขา

เศรษฐศาสตร์มหัศจรรย์ที่ตื้นเขินเปิดประตูกว้างออก
และใช้ไม้ถ่างคำ เปิดรอยเจาะอันทำเป็นหน้าต่างไว้รอบด้าน
ให้อำนาจโดยเปิดเผยตามมารยาท แล้วเชิญให้หล่อนนั่ง

หญิงสาวยิ้มๆ กวาดสายตาไปรอบๆ และเดินมาหยุด
ใกล้แท่นพิมพ์ดีดของเขา ซึ่งยังมีกระดาษเขียนวิทยานิพนธ์
ตกค้างอยู่ในเครื่องพิมพ์

“อนุญาตให้ดิฉันดูได้ไหมคะ?”

“อ้อ! เชิญเลยครับ ถ้าคุณสนใจตำราเศรษฐศาสตร์”

หล่อนชะโงกหน้ามอง แล้วเบิกปาก เปลี่ยนสายตาสู่
ระคนตื่นเต้นนิดๆ ไปยังที่อื่นๆ ปากก็พูดว่า

“ถึงดูก็คงไม่รู้เรื่องหรอกค่ะ ถ้ามองไปนั้นเอง ความจริง
เมื่อตอนใกล้รุ่ง ดิฉันเข้ามาที่นี้ทีหนึ่งแล้ว มาจับตัวกระต่าย
ขณะที่ยังนอนหลับอยู่ตามคำแนะนำของคุณ แต่ขณะนั้นมันยังมี
ดอยอยู่ มองเห็นอะไรไม่ถนัด ที่นี้สบายมากนะคะ ก่อนนี้ดิฉัน
เคยผ่านมากับพี่มุก เห็นมันทิ้งร่างโกโรโกโส คุณทรงกลด
มาบูรณะเสียใหม่ น่าอยู่จริง คุณจะใช้ที่นี่ดูหนังสือไปนาน
สักเท่าไรคะ?”

“นานเท่าที่คุณเลิกจะกรุณาเอื้อให้อาหารกลางวัน
ผมทานครับ”

เขานึกไม่ออกเหมือนกันว่าทำไมถึงพูดได้คล่องแคล่ว
เหมาะเจาะถึงเพียงนั้น แล้วก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ นึกชมตัวเอง

เพ็ญลักษณ์หัวเราะเสียงใสแจ้ว แต่จะใสเหมือนเสียง
ของนกคีรีบูนหรือเปล่า เขากำลังนึกเปรียบเทียบอยู่

“จริงหรือคะ เรามาพินกันไหมล่ะ?”

“พินอะไรครับ?”

“พินว่าถ้าดิฉันเลิกส่งอาหารกลางวันมาให้คุณก่อนที่
คุณจะกลับกรุงเทพ โดยทิ้งให้กระท่อมนี้ร้าง ดิฉันยอม...ยอมให้
ปรับ แต่ถ้าทั้งๆ ที่ดิฉันก็ให้อาหารกลางวันแก่คุณ ทว่าตนเอง
ทนเบื่อไม่ไหว ผละไปเสียก่อน คุณจะว่ายังไง?”

ฉลาดพูด หวานก็ชื่นใจ เปรี๊ยวก็ถึงขีดฟัน มิหนำซ้ำยัง
เจ้าชู้ด้วยนิดๆ พองาม อ้อ! ยังนี่ละ แฟนถึงเต็มบ้านเต็มเมือง
ทรงกลดบอกกับตนเองอย่างครึกครื้น ขณะที่ทอดสายตาแจ่มใส
ร่าเริงจับอยู่ที่เพื่อนสาวหน้าใหม่ ซึ่งบัดนี้สัมผัสภาพรู้สึกว่
กำลังควั่นเกลียวเขม็งเข้ามาอย่างคาดไม่ถึง

“ผมก็ยอมให้คุณเลิกปรับซิคครับ ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ผมมีอยู่ให้จนหมดหัวใจเลย”

เพ็ญลักษณ์ยิ้มมุมปาก

“ไหนใครๆ เขาว่าคุณพูดไม่เก่งไงล่ะคะ ดีแต่เขียนตำราที่ไหนได้...”

“ใช่ครับ โดยปกติแล้วผมมักจะไม่ค่อยพูดกับใคร ไม่มีเรื่องพูด แล้วก็พูดไม่เป็นด้วย แต่ถ้าเป็นเรื่องที่พูดกันออกมาจากแก่นของหัวใจ มันก็ไม่เห็นจะมีอะไรยาก เว้นไว้แต่ว่า ใครฟังแล้วจะขัดหูหรือไม่เท่านั้น...”

สองชั่วโมงเต็มของบ่ายวันนี้ เขาเพิ่มมีโอกาสนคุยสองต่อสองกับเพ็ญลักษณ์เป็นครั้งแรก เพลินใจเพลินอารมณ์ และก็สนใจดังเช่นที่คิดไว้ก่อนว่า หล่อนน่าจะเป็นเพื่อนคุยที่มีเสน่ห์มากทีเดียวถ้ามีโอกาส ทั้งเขาและหล่อนสนิทสนมกันอย่างรวดเร็วพอใจซึ่งกันและกัน แม้ว่าลักษณะของการสนทนาจะไม่เชิงว่าสอดคล้องลงรอยเสมอไปนัก หล่อนชอบโต้ และเขาก็เป็นคนที่

นิสัยชอบขัดคอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชอบขัดคอผู้หญิงสวยๆ
ที่ยิ่งในความสวยของตนเองอย่างเพี้ยนลักษณะด้วย

ตะวันคล้อยต่ำลงไปอีก เสียงเป่ามื่อดังเหมือนเสียง
สัญญาณของพวกอินเดียนแดงในหนังดั่งกังวานแว่วมาจาก
ดงมันสำปะหลัง ที่แรกทรงกลดไม่สนใจนัก แต่เพี้ยนลักษณะ
ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากการสนทนากับเขา

“อะไรครับ?”

“รู้สึกว่าจะเป็นเสียงกระต่าย”

“ทำไมหรือครับ?”

“ดิฉันสั่งแกไว้เองแหละค่ะ ตอนที่ออกมานี่ คุณพ่อท่าน
นอนหลับ สั่งตายไว้ว่าถ้าท่านตื่นให้มาเรียกดิฉัน”

ว่าแล้วหล่อนก็ก้าวออกมานอกกระท่อม กระต่ายจริงๆ
นั้นแหละ ค่อยๆ โผล่ออกมาจากซุ่มไม้ กระโดดตบข้ามคู วิ่ง
เข้ามากระซิบกระซาบอะไรกับอาสาว

เพี้ยนลักษณะกระโดดขึ้นหลังม้าอย่างรวดเร็ว พอดีกับที่
ทรงกลดเดินตามมาถึง หล่อนหันมายิ้มกับเขา

“คุณพ่อตื่นแล้วจริง ๆ น้าแหละค่ะ และกำลังต้องการพบ
ดิฉัน เห็นจะต้องไปก่อน”

ทรงกลดก้มศีรษะให้

“เชิญครับ”

“ไปต่าย ซ่อนหลัง”

หล่อนหันมาบอกหลานสาว กระจ่ายกระโดดแผ้ว
คร่อมซ่อนท้ายเพ็ญลักษณ์ แต่ทรงกลดชี้หน้ากระจ่าย ทำหน้า
ขึงขัง

“อ้าว! ไหนเราสัญญาว่า เดี่ยวจะกัดปลาพ่นกันยังงีละ
ลงมาก่อน อย่าเพ็งไป”

กระจ่ายพาซื่อ ทำตาโต

“เอาเหรอ...ยังได้นะ บัดโธ ยังไม่ทันไรเลย ทำกัดแล้ว
เพ็งจะเอาไปเลี้ยงเมื่อวานนี้”

ว่าแล้วกระจ่ายก็โดดลงมาอีก ทรงกลดซ่อนยิ้ม แกล้งหา
เรื่องพูดถ่วงเวลากับเด็กจอมซน จะให้อาสาวผละไปก่อน

เพ็ญลักษณ์ขมวดคิ้วเตือนหลานสาวอีกสองสามคำให้กลับ แต่เด็กสาวไม่ยอม เพราะถูกหลอกเรื่องปลากัดไว้ ซึ่งหล่อนไม่มีวันให้ใครมาดูหมิ่นได้ ก่อนผละไป เพ็ญลักษณ์หันมาพูดกับเขาหน้าตาเฉย

“มัวแต่กัฏปลาชนไก่อยู่กะเด็ก ระวังนะจะจะสอบตก”

ว่าแล้วหล่อนก็เหาะมัววิ่งจากไป

“มาซิ อยู่ไหนล่ะปลา มากัดกัน ของตายเอาแอบไว้ที่ตงข้าวโพด ไกลๆ นี่เอง”

กระต่ายท่าเหียง แล้วตั้งท่าจะวิ่งไปเอาปลามา แต่ทรงกลดคว้าแขนไว้ ส่งมือให้กระต่ายจับ เด็กสาวมองอย่างไม่รู้เรื่อง เห็นเขาส่งมือมาให้ก็จับ ทรงกลดสั่นโดยแรงพร้อมกับกัมศีระะให้นิดหนึ่ง

“ขอบใจตายอย่างที่สุด!”

“ขอบใจเรื่องอะไรคะ?”

“อาเล็ก!”

เขาตอบสั้นๆ พร้อมกับยิ้ม และหันมาให้

กระต่ายเพิ่งจะนึกออกมาได้ หัวเราะอ้าปาก

“บัดโช่ สัญญาก็ต้องเป็นสัญญาชิคะ ต่ายไม่โกหกหรอก”

“ต่ายไม่ได้ไปฟ้องอาเล็กนะ เรื่องนั้น?”

“โอ้ย! ถ้าต่ายบอก จ้างอาเล็กก็ไม่มา”

เขายังไม่ได้ปล่อยมือกระต่ายออก ลากเข้ามาใกล้ กอด
คอไว้

“พຽ່ງนี้นอกจากจะให้บาร์เบลล์หนึ่งชุดแล้ว จะแถม
กระสอบทรายแล้วก็นมอีกสองคู่เป็นรางวัล”

“ไชโย!...” กระต่ายร้องเพลงพร้อมกับเต้น แต่แล้วก็
ทำหน้าจ๋อยลง กัดเล็บ จ้องตา หมดความร่าเริงคึกคะนอง มองดู
เขา

“อ้าว! ไชโยแล้วทำไมถึงทำหน้าเหยๆ ยังนั่นเล่า ไม่ดีใจ
เธอที่ได้รางวัลแถม”

เด็กสาวชอยเปลือกตาถี่ๆ ทรวดกายลงนั่งแปะกับขอนไม้ ไกลๆ ถอนหายใจเฮือก ตากลมบ้องแว้มองดูชายหนุ่มนั่งอยู่ เช่นนั้น ทรงกลดขมวดคิ้ว พร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ เดิน เข้ามาลูบหัวถามซ้ำ

“ทำไม เป็นอะไรไป มีเรื่องอะไรเหรอ?”

“ต่ายดีใจที่พี่กลดจะเอาบาร์เบลล์กับนม แล้วก็กระสอบทรายมาให้ต่าย แต่ต่ายเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง ต่ายคงจะไม่ได้ เล่นมันหรอก”

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

“ต่ายจะไม่ได้อยู่ที่ไร่อีกแล้วนะซี”

“แล้วกัน พระเดชพระคุณจะเสด็จไปไหนไม่ทราบ?”

เขาถามปนหัวเราะอย่างขันๆ เช่นเดิม ผิดกับกระต่าย ผู้นั่งหน้าเศร้าในขณะนี้ บอกเสียงอ่อยๆ

“พ่อปู่จะเอาต่ายไปเข้าโรงเรียนแล้ว โรงเรียนประจำด้วย พอโรงเรียนเปิดก็ต้องไปแล้ว”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น ทำหน้าแปลกใจ ก้มเอามือทำเข้าไว้
ยื่นหน้าเข้าไปใกล้เด็กจอมเซียน

“จะไปเรียนหนังสือแล้ว? เออ! ก็ดีนะซี เข้าโรงเรียนประจำ
เลยหรอ”

กระต่ายพยักหน้า

“เหมาะ! มันควรจะเป็นยั้งนั้น พี่ดีใจด้วยที่ต่ายจะได้เรียน
หนังสือหนังสือหะเขาเสียที แล้วทำไมถึงนั่งหน้าเหยอย่างนั้นล่ะ
ไม่ดีใจหรือที่จะได้เข้าโรงเรียน”

เด็กจอมแก่นสั่นหน้า กัดเล็บแล้วถ่มลงกับพื้น หน้านิว
คิ้วมวด

“ต่ายบอกพี่กลดแล้วว่าต่ายไม่อยากเรียนหนังสือ แต่
พ่อปู่บังคับ อีอย่างนึง...”

หล่อนชะงักไปครู่ ล้วงกระเป๋าหยิบจดหมายของพ่อ
ออกมาดู

“วันนี้พ่อเขียนจดหมายมาถึงตายด้วย บอกให้ตายเป็นเด็กดีเสียที ตายก็เลยคิดว่าตายจะลองพยายามดู ตายเป็นคนเลวมานานแล้ว”

“อ้อ! พ่อเขียนจดหมายมาถึงตายด้วยเหรอ?”

“ค่ะ”

“เขียนมาว่าไงบ้างล่ะ”

กระต่ายนั่งไปครู่ แล้วส่งจดหมายให้เขา ทรงกลดหัวเราะเบาๆ รับมา พอเห็นจำหน้าก็ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง หน้าตื่น เงยหน้ามองกระต่าย

“สกาเวื่อน ราชไมตรี!”

เขาพึมพำออกมาอย่างงงๆ

“เราหรือ?”

กระต่ายเอามือเท้าคาง พยักหน้าหงิกๆ ทรงกลดก้มลงมองดูจำหน้า และดูหน้ากระต่ายสลับกันเช่นนั้นอยู่อีกจิตใจใหญ่ จึงหัวเราะออกมาดังๆ

“แล้วกัน! จับปลาเข็ม ตักปลากัด ไล่ชกต่อยกันมาตั้งนาน เพิ่งจะรู้จักชื่อวันนี้เอง อ้อ! นี่เราซื้อสกาเวือนหรือกรีนี่ว่า ชื่อกระต่ายเสียอีก”

เด็กสาวหน้ามูย เกาหัวที่ถูกกลั่นไฉนสั้นตั้งแกรกๆ

“ตายไม่ยากซื้อหรือ สกาเวือนสกาเวือน ฟังไม่เห็น เข้าทำสัณนิท ตายชอบซื้อกระต่าย แต่ตายไม่ได้เกิดมาได้เอง ถึงจะตั้งชื่อตัวเองได้ พ่อปู่กะแม่ย่าจะให้ชื่อยังไง ก็ไม่รู้จะทำยังไง แปลว่าอะไรก็ 모르 ชื่อกระต่ายยังแปลได้ง่ายๆ หนอย คือเป็น สัตว์ชนิดหนึ่ง ต้นตระกูลของหนู เวลาตายดูกระจกแล้ว ตาย ก็ว่าหน้าตาของตายเหมือนตัวกระต่ายมาก”

ว่าแล้วเด็กจอมเขียนก็ทำหน้าย่นจมูกดุ๊กดิ๊กเหมือน กระต่าย เอามือทั้งสองปกหูสองข้าง ทำเหมือนหูกระต่าย ทรงกลดหัวเราะก๊าก

“เออ! จริงซิ คล้ายมาก เหมือนกระต่ายจริงๆ แหละ แต่เราจะซื้อกระต่ายตลอดไปจนกระทั่งโตเป็นสาวได้ยังงี้”

“ทำไมจะไม่ได้” กระต่ายเถียง

“อ้าว! ก็ช็อกกระต่ายนะ มันฟังเสนาะโสดใครเขาเสีย
เมื่อไหร่ล่ะ...นางสาวกระต่าย...อะ! เห็นไหม ฟังได้เสียเมื่อไหร่
หนุ่มๆ ได้ยินเข้าเปิดหนีหมด”

“ก็ช่างปะไร แล้วมันเกี่ยวอะไรกับหนุ่มๆ ที่พี่กลดว่า
ด้วยล่ะ ต่ายไม่เห็นมีเรื่องอะไรจะต้องไปแคร์พวกหนุ่มๆ เลย
ทำไม หนุ่มๆ นะมีความสำคัญยังงี้”

ทรงกลดเกาคาง มองดูเด็กสาวด้วยสายตารื่นเริง

“เออ! อันนี้ตอบยาก บอกไม่ถูกเหมือนกัน ต่อไปต่าย
ก็รู้เองแหละ แต่ช็อกกระต่ายจนกระทั่งเป็นสาวนะไม่เพราะ
แน่ทีเดียว”

“ทำไมจะไม่เพราะ ต่ายตั้งชื่อตัวเองไว้แล้ว ต่อไปต่าย
จะช็อกกระต่ายศรี เป็นไง นางสาวกระต่ายศรี พอฟังได้ไหม?”

เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิตหนุ่มลืมนตาโพลง ปล่อยกิกๆ
อยู่ในลำคอแล้วก็หัวเราะเสียงอหายน

“โห้ย! ต่าย...อะไรกัน กระต่ายศรี มีอย่างที่ไหน?”

“อ้าว! ก็ผู้หญิงเวลาเขาจะซื้ออะไร เขามักจะเติม ‘ศรี’ ลงท้ายไม่ใช่หรือ แล้วมันก็เพราะดี ชื่อกระต่ายเฉยๆ นะ มันเป็นนิวทรัสเอนเดอร์ เพศรวม ถ้ามีศรีอยู่ข้างหลังด้วย นอกจากจะฟังเพราะแล้ว มันยังช่วยระบุชุดอีกยังไงว่าเป็น เฟมินิน เอนเดอร์ คือเพศหญิง”

“ครูอะไรเป็นคนสอนไวยากรณ์ไทยให้กับเราหา?”

“ไม่มีครูหรอก แล้วก็ไม่เคยเรียนไวยากรณ์ไทย เรียนแต่ไวยากรณ์อังกฤษ ฝรั่งเศส แล้วก็เยอรมัน ทำไม มันไม่เหมือนกันหรอกเหรอ”

ทรงกลดหัวเราะลั่นอยู่เช่นนั้น กระต่ายชักเดี๋ยด ป่นอะไร พิมพ์ในภาษาที่เขาฟังไม่รู้เรื่อง แล้วแลบลิ้นออกมาหลอกเขานิดหนึ่งตามนิสัยเดิม

“นี่แหละ อยากไม่เรียนภาษาไทยมันก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ ความจริงกระต่ายศรีที่เราคิดเอาเองก็ฟังนิ่มหู เป็นเฟมินิน เอนเดอร์อย่างว่าดีเหมือนกัน แต่จะฟังให้เข้าที่กว่านั้นต้อง ‘กระต่ายขูดมะพร้าวดีศรี’ ถึงจะถูกหลัก”

กระต่ายขกโครมเข้าไปที่ห้องน้อยเขา ตวาดลั่น

“กระต่ายในดวงจันทร์ยะ ใครบอกกระต่ายขูดมะพร้าว!”

ชายหนุ่มหน้านิ่ง เอามือทั้งสองตะครุบท้องไว้ ตัวงอลง
หมัดกระต่ายไม่ใช่เบาๆ แทบจะทำให้เขาจุก

“อูย...มือหนักบรล้ยเลย เด็กนี่ เออแนะ คราวนี้
รู้ไวยากรณ์ไทยดีแะะ ไปๆๆ ไปให้พ้น ไม่อยากเล่นด้วยแล้ว
เด็กสังคมโลกอะไรยังงี้ก็ไม่รู้”

กระต่ายทำหน้าตื่น วิ่งเข้ามาประคองเขา พุดอ่อยๆ

“พี่กลดจุกจริง ๆ หรือคะ ต่ายกราบขอโทษที่ ไม่ได้เจตนา
เลย ต่ายชกเล่น ๆ นั้นเอง มือมันเหวี่ยงไปเองโดยอัตโนมัติ
พี่กลดอยากว่าต่ายเป็นกระต่ายขูดมะพร้าวทำไมละ”

ทรงกลดค้อนกะหลับกะเหลือก ผลักตัวหล่นเซไป

“ไม่ต้องมาพุดดี เห็นท้องคนเป็นกระสอบทรายไปได้
แล้วมือเรานะยังกะมียักษ์มือमार เบาๆ อยู่เมื่อไหร่”

“อย่าโกรธต่ายเลยนะ ต่ายอุตส่าห์ไปชวนอาเล็กมาคุย
กะพี่กลดแล้ว ตัวออกเบ้อเร้อเบ้อระ ถูกต๊ายแค่นี้เอง งอแงไปได้
เดี๋ยวต่ายไม่ยกอาเล็กให้ละ”

ชายหนุ่มอดหัวเราะออกมาไม่ได้ โคลงสี่รชชะช้าๆ

“บอกหลายครั้งแล้วไม่ให้ชกท้อง หน้อยแน่ะ ทวงบุญคุณ
ชะอีกเอ้า! หยวน ไม่โกรธก็ไม่โกรธ ชีๆ จะยกอาเล็กให้จริง
หรือเปล่า?”

“จริง...”

กระต่ายลากเสียงยานคาง ทรงกลดหัวเราะหึๆ

“เราเป็นอะไร ถึงจะมายกอาเล็กให้คนนั้นคนนี้ได้
ตามใจชอบ หา?”

“อ้าว! ก็เป็นกระต่ายคนนี้นะซิ ไม่เอาเหรอ...ไม่เอา
ก็แล้วไป”

ว่าแล้วจอมเขียนก็กระซอกจดหมายของหล่อนที่เขา
ยังถือค้างอยู่หับไปจากมือ แล้วหันหลังกลับ ตั้งท่าจะเดินไป
แต่ชายหนุ่มคว้าเข็มขัดด้านหลังไว้ได้ ลากตัวกลับมา

“เดี๋ยวจ้จจ แล้วกัน! เอาซิ ทำไมจะไม่เอา ว้า! เห็นได้ที่
เอาใหญ่แะ กระต่ายศรีน้”

สกาเตือน ะต่ายแสนชน เล่ม 2

๐๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8469-7

เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๔

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)